

Läkekonst

Konstinjektion! Läns museet Murberget, till 24 maj

Det sägs att det finns en skillnad mellan att titta och att se. Tittande kräver inget engagemang men den som vill se måste vara väldigt uppmärksam. I den offentliga miljön finns många konstverk som aldrig riktigt blir sedda, av förklarliga skäl är det ju få människor som går till en vårdcentral för konstens skull. Men om den inte fanns där skulle nog många reagera på de tomma väggarna. Konst är något som vi behöver för att må bra, även om vi kanske inte lägger märke till den förrän den är borta. Landstingskonst. Smaka på ordet. Låter det inte trist så säg. Men utställningen på läns museets bottenplan visar att det finns en hel del intressanta konstverk i samlingen.

Lokalen passar de utvalda verken bra, det är inte fråga om något galleri som flödar av ljus utan ganska dämpad belysning. Från den fasta utställningen intill hörs en inspelning av en kvinna som kular olycksbådande. Det hade kunnat vara mycket störande men här bidrar ljuden bara till den kärva karaktär som redan finns i rummet. Både allvarliga och roliga verk syns här, men de humoristiska har också ganska mycket svärta. En del av konstverken i utställningen är dock nästan provocerande trista. Jag är inte den som föraktar abstrakt konst i allmänhet men vissa av de nonfigurativa verken får mig att gäspa högt. Ett litet revolutionärt manifest skulle kanske kunna pigga upp de trötta fyrkanterna? Ett verk i samma kategori som är förvånansvärt spänstigt trots sin ålder är Olle Baertlings turkosa diptyk *Komposition*. Här finns också en bucklig och gulnad litografi av Miró och en åldrad målning av Greta Knutson som är häftiga att se mest tack vare konstnärernas internationella kändisskap.

Landstinget har ungefär 23 000 konstverk i sin samling. Maria Sundström som har producerat utställningen tillsammans med Nina Tenskog berättar på telefon att det hela var som att lägga ett pussel där alla delar måste passa. Hon framhåller vikten av att hitta saker som binder samman och att hålla en jämn könsfördelning. De har lyckats skapa en bra blandning av material och tekniker. Hängningen är smart, de röda trådarna finns men är inte för uppenbara. Tryck och målningar samsas på samma väggar och vore utställningen ett memoryspel ligger inte paren alldeles för nära varandra. Skalorna på verken är också väl avvägda, Lena Kriströms monumentala *Glassätare* i fiberbetong kontrasterar väl mot Camilla Bergmans små finstämda betongporträtt *Liss* och *Liten Sara*. Textilierna som vi ofta möts av i landstingets offentliga rum är dock inte så väl representerade, även om Viktoria Melinders broderade *Tårar* hänger högt och vackert på en tvättlina. Ett motiv som återkommer i många av utställningens bilder är träd. Kanske är det skogens läkande egenskaper som gjort att landstinget valt att köpa in denna konst till sina kliniker och arbetsrum.

Ett av spåren jag ser i utställningen är samiskt. Anders Sunna och Tomas Colbengtson kommer båda från renskötarsläkter och delar mycket också i sina bildspråk även om Sunnas långfinger mot maktmissbrukande myndigheter är mer explicit. Fjällmålaren Folke Ricklunds litografi *Tampas med sarv* knyter an till temat trots att konstnären har annan bakgrund.

Det av utställningens 72 verk som jag dras djupast in i är oljemålningen *Lång färd hem* av Lotta Sjöborg. Här berättas en hjärtskärande historia om en ung kvinnas öde. I bildens mitt står hon med slutna ögon och blossande kinder, hon bär en smyckad röd brudkrona på huvudet och ovanför den svävar tunna silhuetter av en sörjande familj. Bakom flickan syns ett lågt, vidsträckt fjälllandskap och hon flankeras av två skator.

Enligt en mycket gammal ramsa kan två skator stå för både lycka och sorg. Vilket det tillslut blir förtäljer inte historien. Att den här magiska målningen till vardags är placerad i ett förråd är riktigt synd, tur då att den fått komma ut bland folk under de månader som utställningen pågår.

Text och foto: Alveola Ämting

Volym 2015-03-25